

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 23ης Σεπτεμβρίου 1994 *

Στην υπόθεση T-461/93,

An Taisce-The National Trust for Ireland, με έδρα το Δουβλίνο, και

WWF UK (World Wide Fund for Nature), με έδρα το Surrey (Ηνωμένο Βασίλειο),

εκπροσωπούμενα αρχικώς από τον Gerard Bohan, solicitor, και στη συνέχεια από τον Georg Berrisch, δικηγόρο Αμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Turk και Prum, 13 B, avenue Guillaume,

προσφεύγοντα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από την Carmel O'Reilly και τον Xavier Lewis, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 7ης Οκτωβρίου 1992, με την οποία δεν ανέστειλε ή δεν ανακάλεσε τη χορήγηση 2,7 εκατομμυρίων ιρλανδικών λιρών (IRL) από τα κοινοτικά διαρθρωτικά ταμεία για τη χρηματοδότηση του κέντρου παρατηρήσεως της φύσεως στο Mullaghmore (Ιρλανδία) και, αφετέρου, να υποχρεωθεί η Ευρωπαϊκή Επιτροπή στην αποκατάσταση της ζημίας που υπέστησαν και θα υποστούν τα προσφεύγοντα εκ της προμνησθείσας αποφάσεως της Επιτροπής,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. Cruz Vilaça, Πρόεδρο, C. P. Briët, A. Καλογερόπουλο, D. P. M. Barrington, A. Saggio, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 1ης Ιουνίου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Τον Μάρτιο και τον Ιούνιο του 1989, η Ιρλανδική Κυβέρνηση υπέβαλε στην Επιτροπή σχέδια περιφερειακής αναπτύξεως στα πλαίσια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1988, για την αποστολή των διαρθρωτικών ταμείων, την αποτελεσματικότητά τους και τον συντονισμό των παρεμβάσεών τους μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των άλλων υφιστάμενων χρηματοδοτικών οργάνων (ΕΕ L 185, σ.9, στο εξής: κανονισμός 2052/88).
- 2 Τα σχέδια αυτά περιέγραφαν τις ενέργειες προτεραιότητας και υποδεικνυαν για ποιους σκοπούς θα χρησιμοποιούνταν η χορηγούμενη από τα διάφορα κοινοτικά ταμεία ενίσχυση. Στις 31 Οκτωβρίου 1989, η Επιτροπή αποφάσισε, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 2052/88, να καταρτίσει κοινοτικό πλαίσιο στηριξέως για τις κοινοτικές διαρθρωτικές παρεμβάσεις στην Ιρλανδία στα πλαίσια του στόχου αριθ. 1, για την περίοδο 1989-1993. Η απόφαση αυτή προέβλεπε κοινοτική συνδρομή συνολικού ύψους 3 672 εκατομμυρίων ECU, στα οποία έπρεπε να προστεθούν 2 454 εκατομμύρια ECU από δημόσια ιρλανδικά κεφάλαια και 2 274 εκατομμύρια ECU από ιδιωτικά κεφάλαια.
- 3 Στις 21 Δεκεμβρίου 1989, μετά την υποβολή από την Ιρλανδία επιχειρησιακού προγράμματος για τον τουρισμό — το οποίο, εντούτοις, δεν περιείχε κανένα συγκεκριμένο σχέδιο, αλλά περιοριζόταν στην ανάλυση με γενικούς όρους υποπρογραμμάτων περί έργων υποδομής, εγκαταστάσεων, εκπαίδευσης και εμπορίας — η Επιτροπή ενέκρινε το πρόγραμμα αυτό και προέβλεψε τη χορήγηση σ' αυτό 188,6 εκατομμυρίων ECU, εκ των οποίων 152 εκατομμύρια ECU στα πλαίσια του ΕΤΠΑ (Feder) και 36,6 εκατομμύρια ECU στα πλαίσια του Ευρω-

παϊκού Κοινωνικού Ταμείου, για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1989 μέχρι 31 Ιανουαρίου 1993. Το ποσό αυτό κάλυπτε το σύνολο του προγράμματος και κανένα συγκεκριμένο ποσό δεν προβλέφθηκε για μεμονωμένα σχέδια.

- 4 Στις 22 Απριλίου 1991, ο Minister of State at the Department of Finance (Ιρλανδός Υπουργός Οικονομικών) δημοσίευσε σχέδιο κατασκευής τουριστικού κέντρου παρατηρήσεως της φύσεως στο Mullaghmore (Ιρλανδία). Στις 21 Ιουνίου 1991, το προσφεύγον WWF UK (World Wide Fund for Nature) (στο εξής: WWF UK) προέβη σε καταγγελία στην Επιτροπή κατά του σχεδίου αυτού, καταγγελλία την οποία και το έτερο των προσφευγόντων, An Taisce-The National Trust for Ireland (στο εξής: An Taisce) υποστήριξε στη συνέχεια.
- 5 Το προσφεύγον WWF UK είναι μη κυβερνητική οργάνωση ασχολούμενη με τη διατήρηση της φύσεως και των φυσικών πόρων σε παγκόσμια κλίμακα. Το προσφεύγον An Taisce είναι ένωση μη κερδοσκοπικού σκοπού, χρηματοδοτούμενο από ιδιωτικές δωρεές και τις συνδρομές των μελών του, έχει δε σκοπό την προστασία της ποιότητας του περιβάλλοντος προς όφελος του ιρλανδικού έθνους. Είναι κανονιστικό όργανο κατά την έννοια των Local Government (Planning and Development) Acts 1963-92 και, υπό την ιδιότητα αυτή, έχει ιδίως το δικαίωμα να λαμβάνει αντίγραφα των προσχεδίων χωροταξίας και των αποφάσεων που λαμβάνονται επί όλων των αιτήσεων χωροταξίας, συνοδευομένων από τις μελέτες περιβαλλοντικών επιπτώσεων.
- 6 Στις 23 Αυγούστου 1991, ένας υπάλληλος της Γενικής Διευθύνσεως της Επιτροπής «Περιβάλλον, πυρηνική ασφάλεια και προστασία των πολιτών» (ΓΔ XI) έγραψε στα προσφεύγοντα, πληροφορώντας τα ότι καμιά απόφαση εγκρίνουσα την κοινοτική χρηματοδότηση του κέντρου του Mullaghmore δεν θα ληφθεί χωρίς να συνταχθεί από τις ιρλανδικές αρχές μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων, σύμφωνα με την οδηγία 85/337/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1985, για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων σχεδίων δημοσίων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον (ΕΕ L 175, σ. 40, στο εξής: οδηγία 85/337).

- 7 Κατόπιν αιτήσεως της Επιτροπής, το Office of Public Works (στο εξής: OPW) μερίμνησε για τη σύνταξη μελέτης περιβαλλοντικών επιπτώσεων. Κατά της μελέτης αυτής, η οποία δημοσιεύθηκε τον Φεβρουάριο του 1992, ασκήθηκε κριτική από τις οργανώσεις προστασίας του περιβάλλοντος, το δε Institut of Environmental Assessment προέβη σε κριτική αξιολόγηση της μελέτης κατόπιν αιτήσεως του προσφεύγοντος WWF UK. Αργότερα, μια άλλη έκθεση συνετάγη κατόπιν αιτήσεως του OPW, εισάγουσα τροποποιήσεις στο αρχικό σχέδιο, ιδίως όσον αφορά το σύστημα αποχετεύσεως των χρησιμοποιηθέντων υδάτων. Κατά της εκθέσεως αυτής ασκήθηκε επίσης κριτική από το προσφεύγον WWF UK. Όλες οι εκθέσεις και οι επικρίσεις διαβιβάστηκαν στην Επιτροπή.
- 8 Στις 19 Ιουνίου 1992, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ XI έγγραψε στον Μόνιμο Αντιπρόσωπο της Ιρλανδίας προκειμένου να τον ενημερώσει ότι συνιστούσε στην Επιτροπή να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ για το κέντρο του Mullaghmore.
- 9 Στις 7 Οκτωβρίου 1992, η Επιτροπή αποφάσισε να μην κινήσει κατά της Ιρλανδίας τη διαδικασία κατά παραβάσεως κράτους μέλους για το κέντρο του Mullaghmore και δημοσίευσε για το θέμα αυτό την εξής ανακοίνωση τύπου:

«IP(92) 797

Ιρλανδία, Περιβάλλον:

Κέντρο υποδοχής επισκεπτών στο Mullaghmore, Burren:

Η Επιτροπή δεν κινεί τη διαδικασία κατά παραβάσεως κράτους μέλους

Η Επιτροπή αποφάσισε σήμερα να κλείσει τους φακέλους που έχουν σχέση με την κατασκευή κέντρου υποδοχής επισκεπτών στο Mullaghmore (Clare, Ιρλαν-

δία). Το σχέδιο που αποτέλεσε το αντικείμενο του φακέλου αυτού προτάθηκε από το “Office of Public Works” της Ιρλανδίας (Οργανισμό υπεύθυνο για την εκτέλεση δημοσίων έργων). Πρόκειται για την κατασκευή κέντρου υποδοχής επισκεπτών του φυσικού πάρκου του Burren. Το σχέδιο αυτό περιλαμβάνει εξάλλου την κατασκευή νέας οδού προσβάσεως καθώς και σταθμό καθαρισμού των υδάτων.

Τα τελευταία αυτά στοιχεία καλύπτονται από την οδηγία περί μελετών περιβαλλοντικών επιπτώσεων (παράρτημα II της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ). Το Office of Public Works, κατόπιν αιτήσεως της Επιτροπής, συνέταξε το 1991 μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων και κάλεσε δημοσίως όλους τους ενδιαφερομένους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους. Η Επιτροπή φρονεί ότι τα εχέγγυα που παρέχει η διαδικασία αυτή είναι ισοδύναμα με τα προβλεπόμενα στην οδηγία. Κατά συνέπεια, δεν δικαιολογείται η κίνηση της διαδικασίας κατά παραβάσεως κράτους μέλους.

Η εφαρμογή της οδηγίας περί υπογείων υδάτων (80/68/ΕΟΚ) επιβάλλει προηγούμενη εξέταση και χορήγηση αδειας για την εξουδετέρωση ορισμένων ουσιών ικανών να εισχωρήσουν εμμέσως στα υπόγεια ύδατα.

Μολονότι η Ιρλανδία δεν μετέφερε ακόμη την οδηγία αυτή στο εσωτερικό της δίκαιο, δεσμεύθηκε να τηρήσει στο ανέκδοτο το πνεύμα και το γράμμα της οδηγίας στα πλαίσια της εκτελέσεως του σχεδίου αυτού. Εξάλλου, η Ιρλανδία δεσμεύθηκε να μην εκχέονται τα χρησιμοποιηθέντα ύδατα στα υπόγεια ύδατα πριν από τη χορήγηση της αδειας που προβλέπει η οδηγία. Κατόπιν αυτού, η Επιτροπή αποφάσισε να μην κινήσει τη διαδικασία κατά παραβάσεως κράτους μέλους.

Αναφερόμενος στην οδηγία περί φυσικών οικοτόπων (92/43/ΕΟΚ), ο κ. Van Miert επισήμανε ότι η οδηγία αυτή θα άρχιζε να ισχύει το 1994 και συνεπώς η Επιτροπή δεν μπορούσε από τώρα να εκφέρει γνώμη περί της εφαρμογής της στο σχέδιο αυτό.

Ο Επίτροπος έλαβε υπόψη του τις δεσμεύσεις που ανέλαβε η Ιρλανδία. Υπογραμμίζει το γεγονός ότι σε μια τέτοια περίπτωση η Επιτροπή μπορεί μόνον να κρίνει τη συμφωνία του σχεδίου με το κοινοτικό δίκαιο. Δεν έχει το δικαίωμα

να κρίνει τη σκοπιμότητα του ακριβούς τόπου υλοποίησεως του σχεδίου από περιβαλλοντική άποψη.»

- 10 Υπ' αυτές τις συνθήκες, τα προσφεύγοντα άσκησαν, με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 4 Δεκεμβρίου 1992, προσφυγή βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, διώκοντας, κατ' ουσίαν, την ακύρωση των αποφάσεων, τις οποίες, κατά τη γνώμη τους, θα είχε λάβει η Επιτροπή στις 7 Οκτωβρίου 1992, αφενός μεν να μην αναστείλει ή να μην ανακαλέσει τη χορήγηση 2,7 εκατομμυρίων IRL απο τα κοινοτικά διαρθρωτικά ταμεία για τη χρηματοδότηση του κέντρου παρατηρήσεως της φύσεως στο Mullaghmore, αφετέρου δε να μην κινήσει κατά της Ιρλανδίας τη διαδικασία κατά παραβάσεως κράτους μέλους σύμφωνα με το άρθρο 169 της Συνθήκης. Συγχρόνως, τα προσφεύγοντα υπέβαλαν αίτημα, βάσει των άρθρων 178 και 215 της Συνθήκης ΕΟΚ, με το οποίο ζητούν να υποχρεωθεί η Ευρωπαϊκή Κοινότητα σε αποκατάσταση της ζημίας που υπέστησαν ή θα υποστούν εκ των προμνησθεισών αποφάσεων της Επιτροπής. Επιπλέον, ζητούν την επιστροφή του ποσού των 2,7 εκατομμυρίων IRL από την Ιρλανδία στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα ή, επικουρικώς, τη «διάθεσή» του υπέρ του επιχειρησιακού προγράμματος για τον τουρισμό στην Ιρλανδία, το οποίο υπέβαλε η Ιρλανδική Κυβέρνηση στην Επιτροπή στις 6 Μαρτίου 1989. Η υπόθεση πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου υπό τον αριθμό C-407/92.
- 11 Με χωριστό δικόγραφο, το οποίο πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 23 Δεκεμβρίου 1992, τα προσφεύγοντα κατέθεσαν αίτηση αναστολής εκτελέσεως των προμνησθεισών αποφάσεων της Επιτροπής της 7ης Οκτωβρίου 1992 και αίτηση περί λήψεως προσωρινών μέτρων με την οποία ζητείται να διαταχθεί η αναστολή της χρησιμοποίησεως των διατεθέντων από τα διαρθρωτικά ταμεία κεφαλαίων στα πλαίσια του προγράμματος για τον τουρισμό υπέρ του κέντρου στο Mullaghmore μέχρις ότου το Δικαστήριο εκδώσει οριστική απόφαση επί της κύριας δίκης. Η υπόθεση πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου υπό τον αριθμό C-407/92 R. Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 21 Ιουνίου 1993, τα προσφεύγοντα ενημέρωσαν το Δικαστήριο ότι παραιτούνται της αιτήσεώς τους περί λήψεως ασφαλιστικών μέτρων. Με Διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 6ης Ιουλίου 1993, η υπόθεση C-407/92 R διεγράφη από το πρωτόκολλο του Δικαστηρίου.
- 12 Με χωριστό δικόγραφο, το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Φεβρουαρίου 1993, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση περί απαραδέκτου κατά των προσφυγών που άσκησαν τα προσφεύγοντα.

- 13 Με Διάταξη της 27ης Σεπτεμβρίου 1993, το Δικαστήριο παρέπεμψε την παρούσα προσφυγή στο Πρωτοδικείο, σύμφωνα με το άρθρο 3 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21). Η υπόθεση πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου υπό τον αριθμό T-461/93.

Αιτήματα των διαδίκων

- 14 Με το δικόγραφο της προσφυγής, τα προσφεύγοντα ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τις αποφάσεις της Επιτροπής της 7ης Οκτωβρίου 1992, στο μέτρο που αυτή αποφάσισε:

α) να μην αναστείλει ή να μην ανακαλέσει τη χρησιμοποίηση 2,7 εκατομμυρίων IRL προερχομένων από τα κοινοτικά διαρθρωτικά ταμεία υπέρ ενός κέντρου παρατηρήσεως της φύσεως για τους επισκέπτες στο Mullaghmore·

β) να μην κινήσει κατά της Ιρλανδίας τη διαδικασία κατά παραβάσεως κράτους μέλους βάσει του άρθρου 169 της Συνθήκης, όσον αφορά την εφαρμογή εκ μέρους της Επιτροπής ορισμένων κοινοτικών οδηγιών για το περιβάλλον, ήτοι της οδηγίας 85/337 και της οδηγίας 80/68/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 1979, περί προστασίας των υπογείων υδάτων από τη ρύπανση που προέρχεται από ορισμένες επικίνδυνες ουσίες (ΕΕ 1980, L 20, σ. 43, στο εξής: οδηγία 80/68)·

γ) να μην κινήσει κατά της Ιρλανδίας τη διαδικασία κατά παραβάσεως κράτους μέλους στο μέτρο που αυτό είχε ως αποτέλεσμα την πραγματική χορήγηση 2,7 εκατομμυρίων IRL από τα κοινοτικά διαρθρωτικά ταμεία στο κέντρο παρατηρήσεως στο Mullaghmore·

— να διατάξει την απόδοση του προμνησθέντος ποσού των 2,7 εκατομμυρίων IRL από την Ιρλανδία στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα ή, επικουρικώς, τη διά-

θεσή του στο επιχειρησιακό πρόγραμμα για τον τουρισμό στην Ιρλανδία, το οποίο υπέβαλε η Ιρλανδική Κυβέρνηση στην Επιτροπή στις 6 Μαρτίου 1989·

- να υποχρεώσει την Ευρωπαϊκή Κοινότητα σε αποκατάσταση της ζημίας που υπέστησαν και θα υποστούν το An Taisce και το WWF UK εκ των προμνησθεισών αποφάσεων της Επιτροπής·
- να επιδικάσει τόκους επί του ποσού της εν λόγω αποζημιώσεως·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

15 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·
- να καταδικάσει τα προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

16 Με τις παρατηρήσεις τους επί της προβληθείσας από την Επιτροπή ενστάσεως απαραδέκτου, τα προσφεύγοντα ζητούν από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την ένσταση της Επιτροπής ως αβάσιμη και να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή. Δηλώνουν, εξάλλου, ότι δεν προσβάλλουν την απόφαση, αυτή καθαυτή, της Επιτροπής να μην κινήσει κατά της Ιρλανδίας τη διαδικασία του άρθρου 169 της Συνθήκης, αλλά την απόφαση που έλαβε η Επιτροπή στις 7 Οκτωβρίου 1992 να μην αναστείλει ή να μην ανακαλέσει τη χορήγηση κεφαλαίων από τα διαρθρωτικά ταμεία για την κατασκευή κέντρου για τους επισκέπτες στο Mullaghmore. Τέλος, τα προσφεύγοντα βεβαιώνουν ότι, στην πραγματικότητα, το αίτημα να διατάξει το Πρωτοδικείο την επιστροφή από την Ιρλανδία στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα του ποσού των 2,7 εκατομμυρίων IRL ή, επικουρικώς, τη διάθεσή του στο επιχειρησιακό πρόγραμμα για τον τουρισμό στην Ιρλανδία δεν αποτελεί χωριστό αίτημα, αλλ' απλώς τη συνέπεια που θα απέρρεε, δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΟΚ, από την ακύρωση της αποφάσεως της 7ης Οκτωβρίου 1992.

- 17 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να εξετάσει το αίτημα της Επιτροπής να αποφανθεί επί της ενστάσεως απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στη συζήτηση επί της ουσίας και, συγχρόνως, να καλέσει την Επιτροπή να απαντήσει σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις. Η Επιτροπή απάντησε στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, με έγγραφο που πρωτοκολλήθηκε στις 6 Μαΐου 1994. Το Πρωτοδικείο άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων και τις απαντήσεις τους στις προφορικές ερωτήσεις του κατά τη συνεδρίαση της 1ης Ιουνίου 1994.
- 18 Μετά τη λήξη της συνεδριάσεως, ο Πρόεδρος κήρυξε το πέρας της προφορικής διαδικασίας επί της ενστάσεως απαραδέκτου.

Σκεπτικό

- 19 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει καταρχάς ότι τα προσφεύγοντα δήλωσαν σαφώς, τόσο με την απάντησή τους στην ένσταση απαραδέκτου όσο και κατά τη συνεδρίαση της 1ης Ιουνίου 1994, αφενός μεν ότι δεν βάλλουν κατά της αποφάσεως της Επιτροπής να μην κινήσει κατά της Ιρλανδίας τη διαδικασία του άρθρου 169 της Συνθήκης, αφετέρου δε ότι το αίτημα με το οποίο διώκεται να διατάξει το Πρωτοδικείο την απόδοση του ποσού των 2,7 εκατομμυρίων IRL από την Ιρλανδία στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα ή, επικουρικώς, τη διάθεσή του στο επιχειρησιακό πρόγραμμα για τον τουρισμό στην Ιρλανδία δεν αποτελεί χωριστό αίτημα, αλλ' απλώς τη συνέπεια που θα απέρρεε, δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης, από την ακύρωση της αποφάσεως της 7ης Οκτωβρίου 1992.
- 20 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι τα προσφεύγοντα παραιτήθηκαν από τα αιτήματά τους αυτά και ότι, κατά συνέπεια, η παρούσα υπόθεση έχει ως μοναδικό αντικείμενο, αφενός μεν, την ακύρωση της αποφάσεως, την οποία η Επιτροπή θα εξέδιδε στις 7 Οκτωβρίου 1992, να μην αναστείλει ή να μην ανακαλέσει τη χρησιμοποίηση των προερχομένων από τα κοινοτικά διαρθρωτικά ταμεία 2,7 εκατομμυρίων IRL για το κέντρο παρατηρήσεως της φύσεως στο Mullaghmore, αφετέρου δε, να υποχρεωθεί η Ευρωπαϊκή Κοινότητα να αποκαταστήσει τη ζημία που υπέστησαν ή θα υποστούν το An Taisce και το WWF UK λόγω της επίδικης αποφάσεως.

Επί του παραδεκτού του αιτήματος ακυρώσεως

Ισχυρισμοί των διαδίκων

- 21 Με την ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή αμφισβητεί ότι εξέδωσε οποιαδήποτε απόφαση να μην αναστείλει ή να μην ανακαλέσει τη χορήγηση κεφαλαίων από τα διαρθρωτικά ταμεία στην Ιρλανδία όσον αφορά το σχέδιο στο Mullaghmore, η οποία, κατά τα λοιπά, δεν συγκεκριμενοποιείται από τα προσφεύγοντα. Εν πάση περιπτώσει, μια τέτοια απόφαση είναι, κατά την Επιτροπή, άσχετη από την απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας κατά παραβάσεως κράτους μέλους βάσει του άρθρου 169 της Συνθήκης, εφόσον η διαδικασία του άρθρου 24 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4253/88 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1988, για τις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88, όσον αφορά τον συντονισμό των παρεμβάσεων των διαφόρων διαρθρωτικών ταμείων μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των λοιπών υφισταμένων χρηματοδοτικών οργάνων (EE L 374, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 4253/88) και η διαδικασία αναγνωρίσεως παραβάσεως κράτους μέλους είναι ανεξάρτητες η μια από την άλλη.
- 22 Η καθής παρατηρεί ότι εν πάση περιπτώσει η απόφασή της της 21ης Δεκεμβρίου 1989 να συμμετάσχει στη χρηματοδότηση του επιχειρησιακού προγράμματος για τον τουρισμό παρέχει στις ιρλανδικές αρχές μόνον τη δυνατότητα να εκτελέσουν με κοινοτική ενίσχυση ορισμένα σχέδια της επιλογής τους. Υπ' αυτές τις συνθήκες, μόνον η απόφαση του κράτους μέλους, και όχι η απόφαση της Επιτροπής, θα μπορούσε να αφορά τα προσφεύγοντα.
- 23 Με τις απαντήσεις της στις γραπτές ερωτήσεις που της έθεσε το Πρωτοδικείο, η Επιτροπή παρατηρεί, ιδίως, ότι κατόπιν αποφάσεως του ιρλανδικού Supreme Court της 26ης Μαΐου 1993 οι εργασίες του κέντρου του Mullaghmore αναστάλησαν και ο OPW πρέπει να επαναλάβει όλη τη διαδικασία εκδόσεως οικοδομικής αδείας. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η Επιτροπή διερωτάται αν τελικώς η παρούσα προσφυγή ακυρώσεως κατέστη άνευ αντικειμένου, εφόσον αφενός μεν το σχέδιο μπορεί να τροποποιηθεί, αφετέρου δε είναι αμφίβολη η επιλεξιμότητα των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν ή πρόκειται να πραγματοποιη-

θούν. Συγκεκριμένα, η καθής υπογραμμίζει, συναφώς, ότι, δυνάμει του άρθρου 5 της αποφάσεως της 21ης Δεκεμβρίου 1989, η κοινοτική συνδρομή αφορά, κατ' αρχήν, μόνον τις δαπάνες για τις οποίες, αφενός μεν, το κράτος μέλος ανέλαβε υποχρεωτικές δεσμεύσεις, αφετέρου δε, η κοινοτική χρηματοδότηση χορηγήθηκε ειδικώς, το αργότερο, μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1993.

- 24 Απαντώντας στην ένσταση απαραδέκτου, τα προσφεύγοντα υπογραμμίζουν, καταρχάς, ότι η Κοινότητα δεν μπορεί να αρνηθεί κάθε ευθύνη για τις επιπτώσεις που τα χρηματοδοτούμενα από αυτή σχέδια μπορούν να έχουν επί του περιβάλλοντος, κυρίως διότι η πλειονότητα των χρηματοδοτούμενων από τα κοινοτικά διαρθρωτικά ταμεία σχεδίων δεν θα υλοποιούνταν από τα κράτη μέλη, εάν δεν υπήρχε η χρηματοδότηση αυτή. Προσθέτουν ότι, εάν το Πρωτοδικείο έκρινε ότι μια απόφαση της Επιτροπής να χρηματοδοτήσει συγκεκριμένο σχέδιο από τα διαρθρωτικά ταμεία δεν αφορά άμεσα και ατομικά τους ιδιώτες, δεν θα υπάρχει κανένας δικαστικός έλεγχος της σχετικής με το θέμα αυτό πρακτικής της Επιτροπής.
- 25 Κατά τα προσφεύγοντα, η Επιτροπή εξέδωσε δύο αποφάσεις στις 7 Οκτωβρίου 1992. Συναφώς, ισχυρίζονται ότι, την ημερομηνία αυτή, η Επιτροπή όχι μόνον αποφάσισε να μην κινήσει κατά της Ιρλανδίας τη διαδικασία κατά παραβάσεως κράτους μέλους για την κατασκευή του κέντρου στο Mullaghmore, αλλά αποφάσισε επίσης ότι η κατασκευή αυτή ήταν σύμφωνη με το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 2052/88 και ότι, κατά συνέπεια, τα κεφάλαια από τα διαρθρωτικά ταμεία που χορηγήθηκαν στην Ιρλανδία στα πλαίσια του προγράμματος για τον τουρισμό μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για τη χρηματοδότηση του σχεδίου. Αυτό επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι ο OPW καθυστέρησε την κατασκευή του κέντρου στο Mullaghmore περιμένοντας την απόφαση της Επιτροπής, τα δε έργα άρχισαν μόλις στις 16 Νοεμβρίου 1992.
- 26 Τα προσφεύγοντα προσθέτουν ότι η ίδια η απόφαση της Επιτροπής της 21ης Δεκεμβρίου 1989, περί εγκρίσεως του επιχειρησιακού προγράμματος για τον τουρισμό, αναφέρει ότι «(...) μόλις η Επιτροπή έχει αποδείξει ότι δεν τηρήθηκαν οι κοινοτικές πολιτικές ως προς μία ή περισσότερες ενέργειες, θα αποσύρει τη συμμετοχή της στην εν λόγω ενέργεια ή ενέργειες και θα το γνωστοποιήσει στις αρχές του υπεύθυνου για την εκτέλεση του προγράμματος κράτους μέλους (...)». Κατά τα προσφεύγοντα, εξάλλου, η Επιτροπή έχει ήδη,

κατά το παρελθόν, αναστείλει ή ανακαλέσει τη χρησιμοποίηση των χορηγηθέντων σε ειδικό σχέδιο κεφαλαίων, στα πλαίσια επιχειρησιακού προγράμματος, λόγω παραβάσεως των ισχυόντων κανόνων στον τομέα του περιβάλλοντος.

- 27 Κατά τα προσφεύγοντα, η κατάσταση εν προκειμένω είναι ανάλογη με εκείνη επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1993 στην υπόθεση C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-1125), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι η απόφαση να μην κινηθεί η διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ αποτελεί απόφαση επαγομένη έννομες συνέπειες, την οποία μπορούν να προσβάλλουν οι ιδιώτες τους οποίους αυτή αφορά άμεσα και ατομικά.
- 28 Το προσφεύγον An Taisce θεωρεί ότι η προσβαλλομένη απόφαση το αφορά ατομικά από πολλές απόψεις. Πρώτον, είναι ένας από τους πολύ λίγους ιδιοκτήτες γειτονικών ακινήτων. Δεύτερον, θα πρέπει να θεωρηθεί ενδιαφερόμενο μέρος κατά τη διενεργηθείσα από την Επιτροπή έρευνα. Τέλος, ως οργανισμός επιφορτισμένος με την προστασία του περιβάλλοντος, η απόφαση θίγει τα δικαιώματά του. Το προσφεύγον WWF UK φρονεί επίσης ότι η προσβαλλομένη απόφαση το αφορά ατομικά, όχι μόνον στον βαθμό που συμμετέχει ενεργά και δραστήρια στη διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση της επίδικης αποφάσεως, αλλά και λόγω της άμεσης και ενεργού συμμετοχής του στα πλαίσια της προστασίας του περιβάλλοντος, πράγμα που το διακρίνει από τα άλλα πρόσωπα ή οργανώσεις. Το WWF UK υπενθυμίζει ότι οργανώνει ορισμένες δραστηριότητες σε συνεργασία με την Επιτροπή στον τομέα προστασίας του περιβάλλοντος, ότι είναι μέλος της μόνιμης επιτροπής της Συμβάσεως της Βέρνης και ότι, επομένως, η θέση του στα πλαίσια της παρούσας δίκης είναι ανάλογη με εκείνη του CIRFS στην προπαρατεθείσα απόφαση CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής.
- 29 Τα προσφεύγοντα, επικαλούμενα συναφώς την απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985 στην υπόθεση 11/82, Πειραιϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 207), φρονούν ότι η επίδικη απόφαση τους αφορά άμεσα, διότι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, κατά την οποία η ανάκληση ή η αναστολή της χορηγήσεως των κεφαλαίων δεν θα εμπόδιζε τις

ιρλανδικές αρχές να κατασκευάσουν το κέντρο, η πιθανότητα να κατασκευάσουν οι ανωτέρω αρχές το κέντρο του Mullaghmore σε περίπτωση αναστολής της κοινοτικής χρηματοδότησεως είναι καθαρά θεωρητική. Αυτό επιβεβαιώνεται τόσο από το γεγονός ότι οι ιρλανδικές αρχές ανέβαλαν την κατασκευή του κέντρου μέχρις ότου λάβουν από την Επιτροπή τη διαβεβαίωση ότι δεν υπάρχει εμπόδιο στη χρηματοδότηση του σχεδίου με την ενίσχυση των διορθωτικών ταμείων, όσο και από γεγονός ότι τα κεφάλαια αυτά έχουν ακριβώς σκοπό να επιτρέψουν την εκτέλεση έργων που τα κράτη μέλη δεν θα μπορούσαν να αναλάβουν μόνα τους.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 30 Εν προκειμένω, από τη δικογραφία προκύπτει ότι, μετά την καταγγελία που υπέβαλαν τα προσφεύγοντα, η Επιτροπή αποφάσισε, στις 7 Οκτωβρίου 1992, να μην κινήσει κατά της Ιρλανδίας τη διαδικασία κατά παραβάσεως κράτους μέλους. Τα προσφεύγοντα εκτιμούν ότι, με αυτόν τον τρόπο, αναγκάως η Επιτροπή έλαβε επίσης την απόφαση να μην αναστείλει ή να μη μειώσει την κοινοτική χρηματοδότηση για την κατασκευή του κέντρου για επισκέπτες στο Mullaghmore και ότι μια τέτοια απόφαση τα αφορά άμεσα και ατομικά.
- 31 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι πρέπει, προτού ακόμη εξετάσει αν τα προσφεύγοντα βάλλουν παραδεικτώς κατά της αποφάσεως της Επιτροπής να μην αναστείλει ή να μη μειώσει την κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή σε μια εθνική ενέργεια, να ελέγξει αν η Επιτροπή εξέδωσε, στις 7 Οκτωβρίου 1992, όπως ισχυρίζονται τα προσφεύγοντα, μια τέτοια απόφαση.
- 32 Υπό τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, αυτό σημαίνει ότι πρέπει να αναλυθεί αν το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν κίνησε κατά της Ιρλανδίας τη διαδικασία κατά παραβάσεως κράτους μέλους όσον αφορά την κατασκευή του κέντρου του Mullaghmore αποτελεί επίσης απόφαση να μην αναστείλει ή να μη μειώσει την κοινοτική συνδρομή για την εν λόγω ενέργεια.

- 33 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί, πρώτον, ότι, δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 2052/88, «οι ενέργειες που αποτελούν αντικείμενο χρηματοδότησης από τα διαρθρωτικά ταμεία, από την ΕΤΕ ή από άλλο υφιστάμενο χρηματοδοτικό όργανο πρέπει να συμφωνούν με τις διατάξεις των συνθηκών και των πράξεων που θεσπίζονται δυνάμει αυτών, καθώς και με τις κοινοτικές πολιτικές, συμπεριλαμβανομένων όσων αφορούν τους κανόνες ανταγωνισμού, την ανάθεση δημοσίων συμβάσεων και την προστασία του περιβάλλοντος».
- 34 Δεύτερον, πρέπει να υπομνηστεί ότι, δυνάμει του άρθρου 24 του κανονισμού 4253/88, η Επιτροπή μπορεί να αναστείλει ή να μειώσει τη συνδρομή για την εν λόγω ενέργεια ή μέτρο, εάν, κατόπιν κατάλληλης εξετάσεως της περιπτώσεως στα πλαίσια της εταιρικής σχέσεως με τις αρχές του ενδιαφερομένου κράτους μέλους, διαπιστώσει την ύπαρξη παρατυπίας και ιδίως σημαντικής τροποποίησης θίγουσας τον χαρακτήρα ή τους όρους εκτελέσεως της ενέργειας ή του μέτρου, για την οποία δεν ζητήθηκε η έγκριση της Επιτροπής.
- 35 Κατόπιν, διαπιστώνεται ότι η διαδικασία αναστολής ή μειώσεως της κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής σε εθνικές ενέργειες είναι ανεξάρτητη από εκείνη με την οποία διώκεται η αναγνώριση και η παύση της συμπεριφοράς κράτους μέλους που συνιστά παράβαση του κοινοτικού δικαίου. Συγκεκριμένα, ούτε η κίνηση της διαδικασίας κατά παραβάσεως κράτους μέλους βάσει του άρθρου 169 της Συνθήκης ούτε εξάλλου η αναγνώριση της παραβάσεως αυτής από το Δικαστήριο δεν μπορεί να συνεπάγεται αυτομάτως την αναστολή ή τη μείωση της κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής. Προς τούτο, πρέπει η Επιτροπή να εκδώσει απόφαση αναστολής ή μειώσεως της κοινοτικής χρηματοδοτήσεως βάσει του άρθρου 24, παράγραφος 2, του κανονισμού 4253/88. Μια τέτοια απόφαση αναστολής ή μειώσεως της κοινοτικής χρηματοδοτήσεως αποτελεί, πράγματι, αντιθέτως προς την κίνηση της διαδικασίας κατά παραβάσεως κράτους

μέλους, πράξη βλαπτική γι' αυτόν προς τον οποίο απευθύνεται, κατά της οποίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον της δικαιοσύνης.

- 36 Ομοίως, το γεγονός ότι η Επιτροπή αποφάσισε να μην κινήσει τη διαδικασία αναγνωρίσεως παραβάσεως κράτους μέλους, ή να παραιτηθεί από τη συνέχιση μιας τέτοιας διαδικασίας που έχει ήδη κινήσει, δεν σημαίνει ότι κωλύεται να αναστείλει ή να μειώσει την κοινοτική συνδρομή σε μια εθνική ενέργεια, ιδίως οσάκις ένας ή περισσότεροι όροι από τους οποίους εξαρτήθηκε η κοινοτική χρηματοδότηση δεν τηρήθηκαν. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή μπορεί, ανά πάσα στιγμή, να λάβει μια τέτοια απόφαση, ακόμη και μετά την εκτέλεση των έργων, όπως πιστοποιείται με το άρθρο 23, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 4253/88, κατά τις οποίες η Επιτροπή μπορεί, αφενός, να διενεργεί ελέγχους των χρηματοδοτούμενων ενεργειών και, αφετέρου, να έχει πρόσβαση, κατά τα τρία τελευταία έτη από την τελευταία πληρωμή τη σχετική με μια ενέργεια, σε όλα τα δικαιολογητικά έγγραφα που έχουν σχέση με τις δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν στα πλαίσια της ενέργειας. Εξάλλου, το άρθρο 24, παράγραφος 3, του κανονισμού 4253/88 προβλέπει ότι κάθε ποσό του οποίου ζητείται η απόδοση ως αχρεωστήτως καταβληθέντος πρέπει να επιστραφεί στην Επιτροπή.
- 37 Εν προκειμένω, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως προκύπτει από την ανακοίνωση τύπου της Επιτροπής (βλ. ανωτέρω, σκέψη 9), η Επιτροπή αποφάσισε, στις 7 Οκτωβρίου 1992, να μην κινήσει κατά της Ιρλανδίας τη διαδικασία κατά παραβάσεως κράτους μέλους όσον αφορά την κατασκευή του κέντρου στο Mullaghmore, λαμβάνοντας υπόψη, αφενός, ότι η ακολουθηθείσα από τον OPW διαδικασία παρείχε εγγύα ισοδύναμα με εκείνα που προβλέπει η οδηγία 85/337 και, αφετέρου, τις δεσμεύσεις που ανέλαβαν οι ιρλανδικές αρχές ως προς την τήρηση, κατά την εκτέλεση των έργων, των διατάξεων της οδηγίας 80/68, την οποία η Ιρλανδία δεν είχε ακόμη μεταφέρει στο εσωτερικό της δικαιο.
- 38 Αντιθέτως, από κανένα στοιχείο δεν συνάγεται ότι τότε η Επιτροπή αποφάσισε επίσης να μην κάνει χρήση της δυνατότητας που της παρέχει ο κανονισμός

4253/88 να αναστείλει ή να μειώσει τη χρησιμοποίηση, από τις ιρλανδικές αρχές, κοινοτικών κεφαλαίων για την κατασκευή του κέντρου του Mullaghmore. Μια τέτοια πιθανότητα παραμένει ακόμη ανοικτή, ανά πάσα στιγμή, εάν αποδειχθεί ότι υπάρχουν παρατυπίες, ιδίως εάν σημαντικές τροποποιήσεις επηρεάζουν την εκτέλεση της ενέργειας. Αυτό είναι κατά μείζονα λόγο αληθές εν προκειμένω, διότι, όπως τονίστηκε ανωτέρω, οι εργασίες κατασκευής του κέντρου έχουν προς το παρόν ανασταλεί και, επομένως, χρηματοδοτήθηκαν από την Κοινότητα μόνον μερικώς.

- 39 Υπ' αυτές τις συνθήκες, και χωρίς να είναι μάλιστα αναγκαίο να εξεταστεί αν ιδιώτες μπορούν να προσβάλλουν παραδεκτώς απόφαση της Επιτροπής να μην αναστείλει ή να μη μειώσει την κοινοτική χρηματοδότηση σε εθνική ενέργεια, πρέπει να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή δεν εξέδωσε στις 7 Οκτωβρίου 1992 οποιαδήποτε απόφαση περί μη αναστολής ή μη μείωσης της κοινοτικής χρηματοδότησεως για την κατασκευή του κέντρου για επισκέπτες του Mullaghmore και ότι, κατά συνέπεια, η προσφυγή ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί του παραδεκτού του αιτήματος αποζημιώσεως

Ισχυρισμοί των διαδίκων

- 40 Η Επιτροπή εκτιμά ότι το αίτημα αποζημιώσεως που υπέβαλαν τα προσφεύγοντα πρέπει επίσης να κηρυχθεί απαράδεκτο. Συναφώς, ισχυρίζεται, αφενός, ότι τα προσφεύγοντα δεν επικαλέστηκαν καμιά ζημία που τους προκάλεσε η απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 1992 και, αφετέρου, ότι η ζημία που επικαλούνται, ακόμη και αν υποθεθεί ότι υπάρχει, οφείλεται, εν πάση περιπτώσει, στην απόφαση των ιρλανδικών αρχών αναφορικά με τον τόπο κατασκευής του κέντρου.

- 41 Τα προσφεύγοντα φρονούν ότι απέδειξαν την ύπαρξη αμέσου αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της επίδικης αποφάσεως και της αποφάσεως των ιρλανδικών αρχών να αρχίσουν την κατασκευή του κέντρου και ισχυρίζονται ότι η προκειμένη περίπτωση είναι ανάλογη με εκείνη επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 1992 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-104/89 και C-37/90, Mulder κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. I-3061).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 42 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι τα προσφεύγοντα όχι μόνον δεν προβάλλουν κανένα επιχείρημα ως προς την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ της προσβαλλομένης πράξεως και της ζημίας που θα προκαλούσε, αφενός, στο περιβάλλον του Mullaghmore και της πέριξ περιοχής και, αφετέρου, στο προσφεύγον An Taisce, ως γείτονα, αλλ' ούτε προσδιορίζουν καθόλου κατά ποσό τη φερομένη ζημία. Συγκεκριμένα, ισχυρίζονται μόνον ότι η συνέχιση της κατασκευής του κέντρου του Mullaghmore θα προκαλούσε σοβαρές και ανεπανόρθωτες ζημιές.
- 43 Υπ' αυτές τις συνθήκες, η προσφυγή πρέπει επίσης να κηρυχθεί *απαράδεκτη* καθόσον θεμελιώνεται στα άρθρα 178 και 215 της Συνθήκης.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 44 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή τα προσφεύγοντα ηττήθηκαν, πρέπει να γίνει δεκτό το σχετικό αίτημα της Επιτροπής και να καταδικαστούν αλληλεγγύως στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Καταδικάζει τους προσφεύγοντες αλληλεγγύως στα δικαστικά έξοδα.**

Cruz Vilaça Briët Καλογερόπουλος Barrington Saggio

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 23 Σεπτεμβρίου 1994.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. L. Cruz Vilaça